

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 011777 17 Kž
Sarajevo, 30.11.2017. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Zlotrg Nidžare kao predsjednice vijeća, Begić Jasmine i Pavlović Slavka kao članova vijeća, uz sudjelovanje Kešan Amele kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog K.M. zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja u Bihaću i branitelja optuženog K.M., izjavljenih protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 011777 16 K od 19.05.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.11.2017. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Halilović Muniba, optuženog K.M. i njegovog branitelja S.A., advokata iz B., donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužitelja u Bihaću i branitelja optuženog K.M. se odbijaju kao neosnovane, pa se presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 011777 16 K od 19.05.2017. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 011777 16 K od 19.05.2017. godine, optuženi K.M. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci.

Istom presudom, a temeljem člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oštećeni B.Z. je sa imovinskopравnim zahtjevom upućen na parnični postupak, dok je temeljem člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka i paušala, te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj u Bihaću, zbog odluke o kazni, sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se optuženom K.M.u izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju od one izrečene pobijanom presudom.

Žalbu je izjavio i branitelj optuženog, advokat S.A. iz B. i to zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i pogrešno odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da se pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe.

Kantonalni tužitelj je podnio i odgovor na žalbu branitelja optuženog, kojom je u cjelosti osporio navode i prijedloge iz žalbe branitelja, posebno se osvrćući na svaki istaknuti žalbeni osnov, predlažući ovom sudu da tu žalbu odbije kao neosnovanu.

Federalni tužitelj je podneskom broj T01 0 KTRZZ 0003555 17 od 28.08.2017. godine predložio da se uvaži žalba kantonalnog tužitelja i preinači prvostepena presuda, na način da se optuženom K.M. u izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a da se žalba optuženog izjavljena putem branioca S.A., odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu člana 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je u cijelosti ostao kod žalbe kantonalnog tužitelja u Bihaću (tužitelj), te datog odgovora na žalbu branitelja optuženog (branitelj), kao i kod navoda i prijedloga iz pomenutog podneska. Pri tome je ponovio stav iz žalbe tužitelja, da su u pobijanoj presudi precijenjene olakšavajuće okolnosti, a da nisu u dovoljnoj mjeri cijenjene otežavajuće okolnosti koje se prvenstveno odnose na stepen vinosti optuženog, kao i težinu djela, koje je, prema njegovim navodima, ostavilo trajne posljedice na zdravlje oštećenog. Branitelj optuženog je izjavio da u cijelosti ostaje kod osnova, razloga i prijedloga iz svoje žalbe, koju je i usmeno obrazložio, te je osporio navode iz žalbe tužitelja, s prijedlogom da sud istu odbije kao neosnovanu. Optuženi je istakao da u cijelosti prihvata kako navode žalbe koju je podnio njegov branitelj, tako i njegovo izlaganje na sjednici vijeća. Tom prilikom je dodao da nije počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim, te je u svom izjašnjenju izašao iz okvira žalbe koju je podnio njegov branitelj, navodeći da je došao do novih dokaza, jer postoje svjedoci koji bi potvrdili da on u kritično vrijeme nije bio na mjestu događaja, za što je saznao prije dva tri dana. Međutim, kako takvo izjašnjenje optuženog predstavlja ustvari dopunu žalbe izvan žalbenog roka, to se ovaj sud nije ni mogao upustiti u ispitivanje opravdanosti takvih žalbenih prigovora.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih prigovora tužitelja, i branitelja optuženog u smislu člana 321. ZKP FBiH, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, branitelj optuženog na prvom mjestu prigovara da je prvostepeni sud donoseći pobijanu presudu, povrijedio osnovna načela krivičnog postupka i to princip in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH i načelo zakonitosti iz člana 2. stav 1. istog zakona. S tim u vezi navodi da je pobijana presuda zasnovana isključivo na iskazu oštećenog B.Z., dok su drugi saslušani svjedoci iznosili samo svoja posredna saznanja, tvrdnjom da se njihovo svjedočenje zasniva na

„rekla-kazala“ činjenicama. Pri tome ukazuje da niko od saslušanih svjedoka nije vidio optuženog u blizini mjesta događaja, što po ocjeni branitelja upućuje na jedini mogući zaključak, da optuženi nije pretukao oštećenog, niti da je bio tu, kada se inkriminirani događaj desio. Prvostepeni sud je prema žalbenim navodima branitelja, povrijedio princip in dubio pro reo, jer se iskazi svjedoka optužbe u bitnim dijelovima ne podudaraju u pogledu dešavanja nakon premlaćivanja oštećenog, dok su s druge strane svjedoci odbrane potvrdili da je optuženi u drugoj polovini godine, kao pripadnik... brigade zvana C.Đ., bio na postrojavanju brigade u L.P., odakle su krenuli u akciju probijanja koridora prema M., koja je trajala do ... godine. Zbog toga smatra da je prvostepeni sud u takvoj situaciji, sumnju u pogledu toga da li je optuženi počinio krivično djelo, morao riješiti na način koji je povoljniji za optuženog. Smatra da je pobijana presuda zasnovana na pretpostavkama, da odlučne činjenice nisu sa sigurnošću utvrđene, da niko od svjedoka, osim oštećenog nema nikakva neposredna saznanja, te da tužilac nije proveo nijedan materijalni dokaz o postojanju tjelesnih povreda kod oštećenog. Ističe i to da iz iskaza svjedoka odbrane najvjerovatnije proizilazi da je optuženi u vrijeme inkriminiranog događaja bio na ratištu, koju činjenicu je po navodima iz žalbe branitelja, u smislu prethodno citiranog načela, prvostepeni sud trebao uzeti kao utvrđenu. Kako po ocjeni branitelja tužilaštvo nije van svake razumne sumnje dokazalo da je optuženi počinio predmetno krivično djelo, tvrdi da je prvostepeni sud oglašavajući krivim optuženog za predmetno krivično djelo, povrijedio i načelo zakonitosti, koje garantira da niko nevin ne bude osuđen.

Ovaj sud prvenstveno primjećuje da žalitelj u ovom dijelu žalbe ne razgraničava jasno žalbene osnove, tako da ovakvim žalbenim prigovorima istovremeno ukazuje i na bitne povrede odredaba krivičnog postupka (koje nije određeno ni naveo) i na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Stoga će na ovom mjestu biti odgovoreno na žalbene navode koji se tiču bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, dok će se prigovorima koji se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, a koji su identični naprijed navedenim, ovaj sud baviti pri analizi tog dijela žalbe.

Nisu osnovani žalbeni prigovori branitelja optuženog o povredi principa in dubio pro reo, kao ni o povredi načela zakonitosti.

Naime, prema odredbi člana 3. stav 2. ZKP F BiH, sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela, ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Iz toga slijedi da se činjenice koje su in peius optuženog, moraju utvrditi sa sigurnošću, tj. sud ne može sumnjati u njihovo postojanje, jer bi to za posljedicu imalo povredu principa in dubio pro reo. Međutim, ne može se uspjeti sa prigovorom da je u konkretnom slučaju navedeni princip povrijeđen, jer iz obrazloženja pobijane presude nedvojbeno proizilazi da kod prvostepenog suda nije bilo sumnje o postojanju odlučnih činjenica, tj. da je optuženi počinilac predmetnog krivičnog djela, pa suprotni žalbeni prigovori nisu mogli biti uvaženi. Također su i žalbeni prigovori u pogledu povrede načela zakonitosti iz člana 2. stav 1. ZKP FBiH ocijenjeni neosnovanim, jer je pobijana presuda donesena u zakonom propisanom postupku, kojom je van svake razumne sumnje utvrđeno da je optuženi počinio krivično djelo za koje je osuđen.

Iako branitelj u dijelu žalbe označenom kao bitne povrede odredaba krivičnog postupka, nije određeno naveo koje bitne povrede su u pobijanoj presudi počinjene, ovaj sud zaključuje da se ukazivanjem da je povrijeđena odredba člana 296. ZKP FBiH, (bez preciznog navođenja stava navedene odredbe) ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH. Međutim, ne mogu se prihvatiti žalbeni prigovori branitelja da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, tvrdnjom da taj sud nije savjesno i brižljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, već da je cijenio samo dijelove iskaza svjedoka koji ne idu u prilog optuženom, ne dovodeći ih u vezu sa drugim dokazima, posebno iskazima svjedoka odbrane. Ovo iz razloga što ovako koncipirani žalbeni navodi nisu konkretizirani i kao takvi su paušalni, jer se iz istih ne može zaključiti koje to dijelove iskaza svjedoka, odnosno koji to dokaz, a koji ide u prilog optuženom, prvostepeni sud nije cijenio u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH. Osim toga, u žalbi nije navedeno da li je i kako navodni propust da se postupi u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH bio ili mogao biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, što je uvjet da se neprimjenjivanje ili nepravilno primjenjivanje pojedine odredbe ZKP FBiH u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude, ocijeni kao bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH. Iz tog razloga ovaj sud, a u skladu sa članom 321. ZKP FBiH, nije bio u prilici da ispita osnovanost ovog žalbenog navoda branitelja.

Dalje se žalbom branitelja ukazuje da je povrijeđena odredba člana 305. stav 6. i 7. ZKP FBiH, tvrdnjom da pobijana presuda nema razloga u pogledu toga koje činjenice su uzete kao dokazane ili nedokazane, te da nije data ocjena vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, tako da ista ne sadrži obrazloženje „zašto je odlučeno kako je odlučeno“, odnosno na osnovu kojih dokaza je donesena presuda. Prema ovako datom obrazloženju ovog žalbenog prigovora, proizilazi da se istim ukazuje na postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Prema odredbi člana 305. stav 6. ZKP FBiH sud će u obrazloženju presude iznijeti razloge za svaku tačku presude, dok je stavom 7. iste zakonske odredbe (u relevantnom dijelu) propisano da je sud dužan da određeno i potpuno iznese koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući pri tome ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza. Iz pobijane presude proizilazi da su u istoj navedeni razlozi o svakoj od odlučnih činjenica iz izreke pobijane presude, te da ista sadrži analizu i ocjenu dokaza, kao i stav prvostepenog suda o dokazanosti svih odlučnih činjenica na osnovu kojih je van razumne sumnje zaključeno da je optuženi počinio predmetno krivično djelo. Osim toga, branitelj i u pogledu ovih žalbenih navoda, samo parafrazira zakonski tekst, bez konkretnog navođenja propusta suda, u čemu nalazi bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, pa je ovaj prigovor ocijenjen neosnovanim.

Osporavajući pobijanu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, žalbom branitelja se i u ovom dijelu ponovo ukazuje da je prvostepena presuda zasnovana isključivo na iskazu oštećenog, tvrdnjom da je upitna vjerodostojnost njegovog iskaza. Prigovori branitelja da su zaključci iz pobijane presude pogrešni, jer su zasnovani na pogrešnoj ocjeni izvedenih dokaza, temelje se na navodima da je oštećeni u svom iskazu, što su potvrdili i

ostali svjedoci koji su ga vidjeli nakon što je pretučen, istakao da je usljed zadobijenih povreda bio u takvom stanju da nije mogao govoriti. Obzirom na stanje u kome se nalazio, smatra upitnim i njegovo navodno prepoznavanje optuženog, navodeći da se oni ranije nisu poznavali. Da iskaz oštećenog nije vjerodostojan, prema stavu iz žalbe branitelja, proizilazi i iz njegovih navoda, kada tvrdi da je po njega došao stražar K.M. koji ga je kritične prilike odveo u upravnu zgradu, dok svjedok T.O. izričito tvrdi da je po oštećenog došao brat od K.M. Kod činjenice da je K.M. bio aktivni policajac kao i oštećeni, s kojim je ranije skupa radio, onda ga je po ocjeni branitelja oštećeni mogao bez greške prepoznati. Obzirom da je pogriješio kod prepoznavanja svog ranijeg kolege K.M., smatra da je oštećeni očigledno pogriješio kod tvrdnje da ga je tukao optuženi. Pri tome dovodi u pitanje navode oštećenog da je optuženog poznao od prije rata, te njegove tvrdnje da je isti često imao posla sa policijom, da ga zna kao osobu agresivnog ponašanja, koji je često privođen i prekršajno kažnjavan. To iz razloga, jer je prema navodima branitelja, optuženi samo dva puta imao sukob sa policijom kada je bio srednjoškolac. U prilog toj svojoj tvrdnji, poziva se na iskaz svjedoka Š.S., koji je ranije bio advokat i tužilac, navodeći da je isti izjavio da optuženog od ranije ne poznaje kao osobu sklonu činjenju krivičnih djela.

Ovakvim žalbenim prigovorima nije dovedena u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi.

Prije svega, netačna je žalbena tvrdnja da zbog teškog stanja u kome se nalazio oštećeni, koji nije mogao ni govoriti, da je sljedstveno tome upitno njegovo prepoznavanje optuženog. Pri tome branitelj zanemaruje da iz pobijane presude proizilazi da je oštećeni priveden u upravnu zgradu (gdje se desio inkriminirani događaj) u svjesnom stanju, bez prethodno zadobijenih povreda, gdje je zatekao četiri osobe, među kojima i optuženog, koji ga je po njegovim navodima najviše tukao. I po ocjeni ovog suda, oštećeni je uvjerljiv u tvrdnji da je optuženog poznao od ranije, pri tome određeno govori iz kojih događaja mu je poznat (sukob sa policijom), a da su se takvi događaji desili, ova okolnost se ni žalbom ne dovodi u pitanje. Da je oštećeni bio siguran u identitet optuženog, proizilazi i iz dijela njegovog iskaza gdje ističe da je par puta pitao optuženog kada ga je tukao, da ga nije zamijenio sa policajcem Z.Z., s kojim je optuženi prije rata imao sukob i zbog čega je privođen u stanicu policije. Osim toga, nije tačno da je svjedok T.O. izričito naveo da je po oštećenog došao brat od K.M., jer iz zapisnika sa glavnog pretresa od 22.03.2017. godine (strana 26. prijepisa zapisnika) proizilazi da je ovaj svjedok izjavio da je po oštećenog došao čuvar K. kome ne zna ime, a zna da je imao brata koji je s njim išao u školu. Ovu činjenicu je potvrdio i svjedok A.S., koji je boravio u istoj garaži gdje je bio smješten oštećeni, navodeći da je po oštećenog došao čuvar K.M.. Ni daljnjim žalbenim prigovorima kojim se branitelj poziva na iskaz svjedoka Š.S., te navodima da je optuženi samo dva puta prekršajno kažnjavan, nije doveden u pitanje zaključak prvostepenog suda u pogledu ocjene vjerodostojnosti iskaza oštećenog da je sa sigurnošću prepoznao optuženog kao izvršioca predmetnog krivičnog djela. Stoga se žalbom bezuspješno nastoji dovesti u pitanje mogućnost percepcije oštećenog u vezi prepoznavanja optuženog kao izvršioca predmetnog krivičnog djela.

Dalje branitelj u žalbi iznosi tvrdnju da oštećeni griješi u pamćenju, jer to po njegovim navodima proizilazi i iz činjenice da je isti prilikom svjedočenja naveo, da kada je došao sebi, u prostoriji je vidio medicinsku sestru K.M. i Č.D., šefa smjene policijske stanice, koji su dotrčali

da ga spase. Nasuprot tome, ističe da svjedok T.O. uopće ne spominje njih dvoje, već da su se tom prilikom pojavili doktor E. i dvije sestre u bijelom, koji su ga spasili od daljnje torture.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iz zapisnika o glavnom pretresu od 22.03.2017. godine proizilazi da je svjedok T.O. izjavio da su tom prilikom u prostoriju došli doktor i dvije sestre, ne imenujući E. kako se to pogrešno u žalbi navodi, dok je oštećeni izjavio da je došla medicinska sestra M. i vođa smjene Č.D., te da je čuo da su ga vodili u bolnicu, ali da se zbog stanja u kome se nalazio, ne sjeća toga. Osim toga, Č.D. pominje i svjedok V.D1., koji je izjavio da je u noći kad se desio inkrimisani događaj, otišao u obilazak prostorija za ispitivanje, oko dva- tri sata ujutro, jer je čuo u policijskoj stanici od vođe smjene, Č.D. da je oštećeni pretučen. Dakle, neznatne razlike u iskazima oštećenog i svjedoka T. u odnosu na ove okolnosti, uz činjenicu da oba svjedoka potvrđuju dolazak medicinske sestre, ne mogu dovesti do zaključka o nepouzdanosti iskaza oštećenog, imajući u vidu da svi svjedoci nemaju istu moć zapažanja i pamćenja činjenica i detalja istog događaja, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud (strana 9. pasus prvi). Ovaj sud cijeni neosnovanim i navode branitelja kojim nastoji dovesti u pitanje iskaz oštećenog u dijelu gdje ističe da je odmah ispričao svojim „logorašima“ ko ga je istukao, tvrdnjom da je on bio toliko isprebijan, zbog čega nije mogao ni govoriti. To iz razloga jer se oštećeni nije izjasnio kada je to odmah, a logično je da im je to rekao kada je došao sebi i mogao govoriti, koju činjenicu su potvrdili i svjedoci T.A. i A.S., a da je to oštećeni rekao kasnije i Š.S. i Z.Z., isti su potvrdili na glavnom pretresu.

Također su neosnovane žalbene tvrdnje branitelja kojim nastoji osporiti iskaz oštećenog, tvrdnjom da se svjedok T.O., koji je doveden u prostoriju gdje je pretučen oštećeni, nije mogao izjasniti ko je sve bio u toj prostoriji, pa smatra da optuženi nije bio tu prisutan, jer bi se toga ovaj svjedok sjetio, kada je vidio kako izgleda optuženi. To iz razloga što iz iskaza svjedoka T. proizilazi da on nije poznavao optuženog u vrijeme događaja, pa ga nije mogao ni prepoznati, a da je on pretukao oštećenog, saznao je od B. koji mu je to ispričao. S tim u vezi, ne može se očekivati od svjedoka da prepozna optuženog na glavnom pretresu nakon ... godina od događaja, niti to dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenog koji je na jasan i uvjerljiv način, bez ikakve dileme bio siguran u identitet optuženog kao saizvršioca predmetnog krivičnog djela. Ni pozivanje branitelja na iskaz svjedoka K.M., navodima da ona nije rekla da je pretučena osoba bio upravo oštećeni, nema uticaja na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, jer je prvostepeni sud iz dokaza navedenih u obrazloženju presude, sa sigurnošću utvrdio da se upravo radilo o oštećenom i da je K.M. kao medicinska sestra pozvana upravo radi pružanja pomoći povrijeđenom civilu.

Osporavajući vjerodostojnost iskaza oštećenog, branitelj u žalbi ističe da su postojala dva slučaja premlaćivanja oštećenog, te da je oštećeni u kritičnom događaju zadobio teške povrede glave, da je gubio svijest, te da je bilo neophodno izvršiti „neuropsihološku procjenu sposobnosti i vjerodostojnosti svjedočenja sa posebnim osvrtom na pamćenje svjedoka“. To iz razloga, što se po stavu branitelja mogu dogoditi tzv. konfabulacije ili „rupe u sjećanju“, tako da postoji mogućnost da oštećeni popunjava praznine u sjećanju, jer je u jednom događaju premlaćivanja oštećenog bio prisutan optuženi, a u drugom nije. Kako je teret dokazivanja na

tužiocu, a taj dokaz nije proveden, smatra da prvostepeni sud nije mogao prihvatiti iskaz oštećenog, jer njegov iskaz nije potvrdio niti jedan svjedok koji je bio očevidac događaja.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Ovaj sud primjećuje da branitelj iznosi neutemeljene zaključke zasnovane na pretpostavkama u pogledu zdravstvenog stanja oštećenog i njegove sposobnosti da svjedoči. Osim toga, iz spisa prvostepenog suda proizilazi da odbrana ovakve prigovore nije iznosila u toku glavnog pretresa, niti je eventualno predlagala bilo koja vještačenja na okolnosti psihijatrijsko-psihološke procjene oštećenog, pa se ovakvi prigovori ocjenjuju neosnovanim.

Također su bez osnova žalbene tvrdnje da je prvostepeni sud izveo pogrešne zaključke iz iskaza svjedoka D.Z. u pogledu toga da je optuženi bio učesnik događaja, tvrdnjom da je njegovo svjedočenje zasnovano na priči koju su mu ispričali čuvari, jer on nije bio očevidac događaja. Ovo iz razloga što prvostepeni sud i nije cijenio iskaz ovog svjedoka kao očevidca događaja, već na okolnosti u kakvom je stanju zatekao oštećenog nakon kritičnog događaja (da ga vidio pretučenog), kao i u pogledu toga da je ovaj svjedok od drugih čuvara saznao da su optuženi K.M. i drugi vojnici sa područja L.P. pretukli oštećenog. Stoga se ne radi o pogrešnom zaključivanju, jer se drugačije iskaz ovog svjedoka nije mogao ni cijiniti.

Kako se ovaj sud prethodno očitovao u vezi žalbenih prigovora da oštećeni zbog stanja u kome se nalazio nije mogao ispričati T.O. ko ga je pretukao, onda je suviše ponovo odgovarati na iste žalbene prigovore u odnosu na svjedoka A.S.

Također, selektivna ocjena dijelova iskaza svjedoka V.D1. i Š.S., a u vezi iskaza oštećenog, te navodne nepodudarnosti njihovih iskaza u pogledu toga s kim je u vozilu odvezen oštećeni u dom zdravlja, te koji doktor ga je pregledao, ne dovode u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi. To iz razloga što branitelj u žalbi drugačije opisuje činjenično stanje od onog utvrđenog u prvostepenoj presudi, pri tome zanemarujući da je optuženi u dva navrata nakon kritičnog događaja odvožen u dom zdravlja radi pružanja prve pomoći. Za prvi slučaj i ne zna ko ga je vozio, jer je bio u besvjesnom stanju, a ujutro da su po njega došla kola hitne pomoći i zajedno je sa Š.S. odveden u dom zdravlja, što su potvrdili i svjedoci Š.S., te V.D1. Stoga su neosnovani i ovi žalbeni prigovori.

Nije od uticaja ni žalbena tvrdnja da svjedok D.N. nije očevidac događaja i da nije vidio optuženog, jer je u pobijanoj presudi iskaz ovog svjedoka cijenjen na okolnosti zadobijenih povreda oštećenom u kritičnom događaju, a ne na okolnost ko je izvršilac predmetnog djela. S tim u vezi, iz iskaza ovog svjedoka je zaključeno da je on bio vozač vozila hitne pomoći koje je prevezlo oštećenog, koji je potvrdio da istog prvobitno nije mogao prepoznati, zbog povreda koje je zadobio.

Dalje branitelj prigovara da je prvostepeni sud izveo pogrešne zaključke iz iskaza svjedoka odbrane, tvrdnjom da je nesporna bila pripadnost optuženog... brigadi, te da su svjedoci odbrane potvrdili da je bilo postrojavanje ove brigade u L.P. dana ... godine. Kako su svjedoci S.M. i Č.R. potvrdili da su vidjeli optuženog na postrojavanju, te kako su svi svjedoci odbrane

potvrdili da je nakon postrojavanja vojska krenula na probijanje koridora prema M., i da niko nije mogao otići sa ratišta, da je akcija trajala do ... godine i da je svjedok Č.R. vidio optuženog u toku akcije, tvrdi da optuženi nije mogao nikako biti u S.M. ... godine i da stoga nije mogao ni počinuti krivično djelo.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iz pobijane presude (strana 10. pasus zadnji i strana 11. pasus prvi) proizilazi da je prvostepeni sud u cijelosti prihvatio kao vjerodostojan iskaz svjedoka R.M., obzirom na dužnost koju je obavljao za vrijeme ratnog stanja kao komadant brigade, a posebno na okolnosti datuma formiranja privremenog sastava Č.Đ. u L.P. (kraj ... i početak ... mjeseca ... godine), vremena početka i završetka operacije K. i akcije nasilnog prelaska rijeke B. Dalje prvostepeni sud zaključuje da su i druga dva svjedoka odbrane (S.M. i Č.R.) bili saglasni u navodima da je smotra... brigade bila u prvoj polovini godine, u kojem je periodu već otpočela operacija K., kada su i mogli vidjeti optuženog K.M.. Po ocjeni prvostepenog suda, svjedok R.M. u svom iskazu i nije naveo da je uopće vidio optuženog K.M., nego samo pretpostavlja da je bio pripadnik... brigade, te da se njegov iskaz uglavnom odnosi na događaje, formiranja bataljona i operaciju K., dok je svjedok S.M. naveo vremenski raspon od godine, kada je vidio optuženog, ali isto tako je naveo da optuženog nije vidio nakon godine. Cijenjeno je i to da je svjedok Č.R. u svom iskazu naveo da je vidio optuženog na smotri vojske u L.P., ali nije mogao precizirati datum. Na kraju je zaključeno da odbrana, saslušanjem svjedoka S.M., Č.R. i R.M. nije uspjela dokazati da se u vrijeme inkrimisanog događaja, odnosno u drugoj polovini godine, optuženi K.M. nije nalazio u B., odnosno nije dokazala da se optuženi u to vrijeme nalazio na ratištu, a na koje su okolnosti svjedoci i saslušani. Osim toga, prvostepeni sud je cijenio i iskaze ovih svjedoka u vezi sa iskazom optuženog (strana 11. pasus treći), navodeći da je optuženi potvrdio navode iskaza svjedoka R.M., da se nakon akcije forsiranja rijeke B. vratio u L.P. sa dijelom vojnika koje je predvodio komadant B., a kako je R.M. u svom iskazu naveo da se radio od prvoj polovini ..., kad se desila navedena akcija, to bi značilo da se optuženi u L.P. vratio u prvoj polovini ..., te da se u vrijeme inkrimisanog događajagodine, nije mogao nalaziti na ratištu. I po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je, suprotno tvrdnji iz žalbe branitelja, pravilno ocijenio iskaze navedenih svjedoka odbrane, pa ne postoji sumnja u pravilnost zaključaka prvostepenog suda, niti je taj sud selektivno cijenio dijelove iskaza svjedoka samo u dijelu koji idu na štetu optuženog, kako se neosnovano u žalbi prigovara.

Žalbenu tvrdnju da nema dokaza da je optuženi počinio predmetno krivično djelo, jer niko od svjedoka tužilaštva nije bio očevidac događaja, ovaj sud cijeni neosnovanom. Kada je u pitanju činjenično stanje iz obrazloženja pobijane presude, proizilazi da se prvostepeni sud detaljno bavio analizom izvedenih dokaza kako pojedinačno tako i u međusobnoj povezanosti, pa je tek nakon takve analize i ocjene izvedenih dokaza, u obrazloženju pobijane presude izvodio činjenične zaključke, prema kojima je optuženi preduzimao krivično-pravne radnje za koje je oglašen krivim. S tim u vezi, branitelj u žalbi ne osporava da su takve radnje učinjene na način i pod okolnostima opisanim u izreci pobijane presude, ali ističe da nema dokaza da ih je optuženi preduzimao i dosljedno tome posebno nastoji obezvrijediti iskaz oštećenog. Međutim, sud se već prethodno izjasnio da razlozi i ocjene iskaza oštećenog izneseni u žalbi branitelja nisu prihvatljivi, jer nemaju svoju činjeničnu i logičnu osnovu. To iz razloga što je prvostepeni sud

za svoj zaključak o dokazanosti svih odlučnih činjenica iznio sasvim jasne i dovoljne razloge, dovodeći u vezu iskaz oštećenog (koji je prepoznao optuženog kao saizvršioca, kojeg je od ranije poznavao) sa iskazima ostalih svjedoka optužbe, pa i sa iskazom samog optuženog datog u svojstvu svjedoka koji ne negira svoje učešće u događaju, nastojeći prezentirati da se radilo o drugom premlaćivanju oštećenog, kada ga on branio), te van svake razumne sumnje utvrdio da je upravo optuženi počinitelj ovog krivičnog djela.

Naposlijetku, branitelj žalbom ukazuje da prvostepeni sud nije sa sigurnošću utvrdio odlučnu činjenicu koja se odnosi na stepen i karakter povreda oštećenog, kao i mehanizam njihovog nastanka. Pri tome ističe da je bilo potrebno provesti vještačenje po vještaku sudske medicine koji bi se izjasnio na ove okolnosti, a da je vještak medicinske struke sačinio nalaz samo na osnovu iskaza svjedoka, a ne na osnovu medicinske dokumentacije iz tog perioda, jer ista u konkretnom slučaju ne postoji.

Ni ovi žalbeni prigovori ne mogu dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi.

Pogrešan je stav iz žalbe da je karakter i vrsta povreda koje je zadobio oštećeni odlučna činjenica koja se može utvrditi samo na osnovu medicinske dokumentacije. U konkretnom slučaju, ne radi se o krivičnom djelu pokušaja ubistva, teške ili lake tjelesne povrede i sl., već je optuženi oglašen krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. Iz pobijane presude proizilazi da je optuženi predmetno krivično djelo počinio za vrijeme rata u BiH, kršeći pravila Međunarodnog prava, tako što je zajedno sa drugim licima, prema civilu Bošnjacke nacionalnosti nečovječno postupao, nanosio mu velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja. Ni u izreci pobijane presude nije naveden karakter i stepen povreda oštećenog, tako da, suprotno prigovorima branitelja nije bilo potrebe da se u toku postupka utvrđuje težina i karakter povreda, mada je prvostepeni sud pri tome cijenio i nalaz vještaka medicinske struke prim dr. B.P. koji je i u sadašnje vrijeme utvrdio postojanje tragova od ranije nanesenih povreda koje se mogu dovesti u vezu sa povredama iz kritičnog događaja. Iz iskaza oštećenog i saslušanih svjedoka nedvojbeno proizilazi da je postupanjem na način naveden u izreci prvostepene presude, optuženi kao saizvršilac, prema optuženom nečovječno postupao i nanosio mu velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja (da je čak oštećeni tražio da ga ubiju, što navodi u svom iskazu). I sam branitelj kod tvrdnje da je vještačenje trebao izvršiti vještak sudske medicine na osnovu medicinske dokumentacije iz perioda kada su nastale povrede dolazi u vlastitu kontradiktornost, kada i sam tvrdi da takve dokumentacije nema, što je i logično imajući u vidu kada i u kakvim se okolnostima događaj desio. Pri tome se ima u vidu da je činjenica velike patnje i povrijeđivanja tjelesnog integriteta oštećenog u kritičnom događaju potvrđena osim iskazom oštećenog, i iskazima svjedoka D.N., D.Z., V.D1. i Š.S., V.D2., T.O. i A.S..

Prema tome, ovaj sud nalazi da je u pobijanoj presudi prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, zbog čega suprotni žalbeni prigovori branitelja optuženog nisu mogli biti uvaženi.

Ispitujući odluku o izrečenoj kazni optuženom, u vezi sa žalbenim navodima tužitelja, a po službenoj dužnosti i u odnosu na žalbu branitelja optuženog u smislu člana 323. ZKP F BiH, ovaj sud je našao da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio sve okolnosti koje utiču na visinu kazne, koje je konkretno i naveo u obrazloženju prvostepene presude.

Tužitelj u žalbi ne osporava postojanje utvrđenih olakšavajuće okolnosti na strani optuženog koje su cijenjene u pobijanoj presudi, ali smatra da su iste precijenjene, te da je prvostepeni sud trebao cijeniti kao otežavajuću okolnost jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra, koje se ogledaju u tome, da je optuženi u konkretnom slučaju prema oštećenom zajedno sa još trojicom nepoznatih vojnika V.R.S. nečovječno postupao, nanosio mu velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja, da je oštećeni tom prilikom zadobio povrede od kojih će osjećati posljedice cijeli život, te da je optuženi krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem.

Ovakvi žalbeni prigovori tužitelja nisu osnovani.

Naime, karakter radnji optuženog koje se definišu kao nečovječno postupanje i nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i zdravlja oštećenog su obuhvaćene samom inkriminacijom djela, pa se ne mogu dvostruko vrednovati i kod odmjeravanja kazne, dok je svim ostalim navedenim okolnostima, prvostepeni sud dao odgovarajući značaj. Ovaj sud nalazi da izrečena kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci nije strogo, ali ni blago odmjerena i da je ta kazna srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivnje optuženog, te neophodna i dovoljna za ostvarenje svrhe kažnjavanja. Zbog toga ovaj sud smatra neosnovanim žalbene prigovore kantonalnog tužitelja u pogledu odluke o izrečenoj kazni.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom se žalba kantonalnog tužitelja u Bihaću i branitelja optuženog K.M. odbijaju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđuje.

Zapisničar
Kešan Amela, s.r.

Predsjednica vijeća
Zlotrg Nidžara, s.r.